

Mặt sau của chiếc mè đay

Thân tặng T.

<http://vietpen.net/truyenngan/trangsaigon/matsaucua1.htm>

Gia đình vừa dọn về nhà mới được hai hôm thì tôi phát hiện mình may mắn được sống gần nhà một tay dương cầm thực thụ. Phòng tôi ở trên lầu và tiếng nhạc cũng phát ra từ căn phòng trên lầu đối diện. Tôi không am hiểu mấy về nhạc lý nhưng những tiếng nhạc thánh thót phát ra từ khoảng không gian lưng chừng trời đó làm trái tim tôi, vốn rất lười biếng và thụ động, biết sống tích cực và cởi mở hơn. Có lúc tiếng nhạc khắc khoải, dồn dập như những con sóng ngoài khơi không ngớt xô đập vào bờ,... cứ như thế thì bãi cát chắc cũng xây xát mất thôi và trái tim tôi cũng run rẩy như muốn tan ra. Lại có khi một khúc nhạc nhộn nhịp cất lên như bầy ong bướm mỗi sáng vẫn rủ nhau hút mật và nghịch ngợm ngoài vườn, lúc ấy, trái tim tôi cũng hân hoan và nhảy múa theo nó. Cứ như vậy mỗi đêm sau mười giờ tối, như có hẹn trước, dù bận rộn hay mệt mỏi cách mấy tôi cũng cố thức để nghe cho bằng được những tiếng nhạc đầy “ma thuật”... Nhưng thỉnh thoảng lại có đêm tiếng nhạc không cất lên. Tôi mở cửa sổ nhìn ra vòm trời hun hút tối chờ đợi mỗi mòn, rồi lại vào giường nằm đến một, hai giờ sáng và thiếp đi trong sự thất vọng, buồn bã.

Ngày tháng cứ thế trôi đi... Tình bạn thật lãng mạn giữa tôi và chiếc dương cầm kia ngày càng trở nên gắn bó. Chủ nhân của cây đàn dương như thấu hiểu lòng tôi, khi tôi buồn, “hắn” dạo những khúc nhạc mềm mại và du dương như mở lời an ủi tôi; lúc tôi vui, “hắn” lại tấu lên những điệu ca rộn ràng như mỉm cười chia sẻ niềm hân hoan trong lòng tôi. Đôi lúc tôi có cảm tưởng cây đàn kia hơn cả bạn bè tôi, nó biết nói và biết lắng nghe những lời tâm sự từ trong tâm tư tôi.

“Chúng tôi” thân thiết như thế được vài tháng thì tôi bắt đầu suy nghĩ đến con người tài hoa biết sai khiến những phím đàn, làm cho chúng biết lắng nghe và biết tâm sự. “Hắn” là ai? Lúc đầu tôi đoán đó phải là một cô hay cậu học trò với một tâm hồn vô tư trong sáng thì mới có thể chơi nhạc bằng cả linh hồn như vậy. Nhưng rồi khi nghe những cung nhạc buồn da diết, tôi lại đoán người chơi ắt phải là một phụ nữ đã qua thời xuân sắc ngòai duyên tiếc một mối tình dở dang thời thiếu nữ. Và khi nghe những bản hành khúc oai hùng, tôi lại tưởng tượng người chơi chắc chắn là một thanh niên tràn đầy sức sống hoặc một người lính đã trở về cuộc sống thời bình nhưng trong lòng vẫn còn hoài niệm một thời trai trẻ dọc ngang lũy lừng...

Có lúc tôi cố tình mở toang cửa bước ra lan can để nhìn sang căn phòng đối diện, nhưng dù cửa sổ phòng đối diện có mở đi nữa, tấm rèm trắng đục vẫn đủ giữ lại đằng sau nó một bí mật mà tôi thật sự rất muốn biết. Dù chưa biết được chiều dài của ngôi nhà, không hiểu sao tôi vẫn tưởng tượng phía sau tấm rèm đó là một khoảng không gian mênh mông tối đen dày đặc. Suy nghĩ đó làm tôi thoáng sợ hãi và thôi không còn ý định muốn biết thân phận người chơi đàn nữa. Tuy nhiên, tính tò mò vẫn không ngừng đeo bám tôi, đôi khi không rõ do thói quen hay vì không thể kềm chế được mình, tôi vẫn cố đưa mắt lướt qua khung cửa sau bức rèm trắng đầy bí ẩn đó, nhưng nó vẫn cứ là một khoảng không im lặng sau giàn bông giấy đỏ êm ả và nên thơ, có chăng chỉ là một bà cụ giúp việc nhà chiều chiều vẫn xách từng thùng nước be be và cây kéo khổng lồ ra sân chăm sóc và tỉa tót cho mấy bụi hoa trước sân.

Tôi đi làm suốt ngày, chỉ có buổi chiều tối mới có mặt ở nhà, hoặc cùng lắm là thêm ngày chủ nhật nếu mấy chị ở cơ quan không rủ đi mua sắm hoặc ăn uống, xem hội chợ, triển lãm,... Tuy vậy, dần dần tôi cũng biết ngoài cụ già giúp việc, sống trong ngôi nhà đối diện còn có một cô bé tóc tém nhỏ nhắn dễ thương còn học cấp ba. Đầu tiên, tôi cũng “nghĩ ngờ” không biết cô bé có phải là người vẫn chơi đàn mỗi đêm không mặc dù trong thâm tâm, linh cảm vẫn báo cho tôi biết một cô bé lí lắc và hồn nhiên như thế không thể nào là tác giả của những ngón đàn sâu lắng đầy tâm sự đến vậy. Tìm cơ hội, tôi từ từ làm quen và bắt chuyện. Từ chuyện xa đến chuyện gần, tôi dần dần đi vào điều bí mật sau cây dương cầm:

- Đi học buổi sáng, thế buổi chiều em có học thêm đàn hay vẽ tranh gì để giải trí không?

Cô bé nhún vai tinh nghịch:

- Em “cù lằn” lắm chị ơi, một nốt đồ rê mi còn không biết, còn em mà vẽ thì cứ như để cả hộp màu trộn lại với nhau thôi. Em chỉ thích đánh nhau, mẹ em nói em và anh hai là sinh lộn chỗ. Chị biết không, em học võ lên đến đai đen rồi đó.

Nói chuyện một lúc, tôi tìm hiểu và biết chắc tác giả của những ngón đàn mà tôi vẫn thầm ngưỡng mộ là một chàng trai ba mươi tuổi. Từ hôm biết được điều này, dường như tiếng đàn trở nên bay bổng hơn bên tai tôi. Tôi đoán anh ta phải là một chàng lãng tử rất phong trần và có ánh mắt rất thu hút.

Tôi đã nhiều lần hỏi phải chăng mình quá giàu trí tưởng tượng. Tôi vừa mong nhìn thấy người thanh niên đó, vừa sợ nhớ anh ta lại là một chàng Trương Chi tái thế thì chắc lúc đó tôi sẽ buồn lắm vì những ảo tưởng sẽ vỡ nhanh như những chiếc bong bóng bơm hơi tung lên trời. Nhưng thật may mắn, tôi không phải sống quá lâu trong những ngày nghi ngờ, tơ tưởng và tự hỏi hết điều này đến điều khác nữa...

Một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, tôi vừa mơ màng thức giấc cùng những tiếng nhạc vui tươi từ căn lầu đối diện thì giật mình nhận ra thấp thoáng sau những chùm hoa giấy đỏ rực là một thanh niên đang say sưa bên cây dương cầm. Khoảng không gian phía sau anh ta hẹp và sáng hơn tôi tưởng. Thực ra khi bức màn được vén gọn sang hai bên, quang cảnh trong phòng không kỳ bí và âm u như trong trí tưởng tượng của tôi. Và trên khoảng nền thanh bình đó, khuôn mặt của người chơi đàn như một điểm sáng làm sinh động hẳn bức tranh toàn những gam màu nhạt nhạt. Mái tóc anh ấy dài và rủ lòa xòa trước trán như một nghệ sĩ thực thụ; Vì khoảng cách khá xa, tôi không nhìn rõ được đôi mắt của anh ấy nhưng tôi biết chắc đôi mắt ấy phải thật sự rất sống động vì tôi cảm nhận được cái nhìn đau đáu xa xăm của anh ra khoảng sân rộng ngập tràn nắng và gió. Anh ấy cứ ngồi đàn và tôi thì ngồi ngắm... cứ như thế không rõ bao nhiêu thời khắc đã trôi qua... Tôi miên man suy nghĩ và lòng rộn rã những tình cảm khó tả, thấy như mình đang đi đến một vùng trời ngập đầy hương hoa và những giấc mơ vô cùng kỳ diệu...

... Thế rồi tiếng đàn dừng lại, anh ấy loay hoay một chút và dường như đang đứng lên bước ra sân... Bỗng dưng trái tim tôi se thắt lại – Đôi chân anh ấy chỉ là... hai chiếc ống quần phát phơ, và lần hỏi một chút, anh ấy bước ra sân trên một đôi nạng gỗ.

... Hồi còn bé, mẹ tôi đã có lần nói cho tôi biết chuyện chiếc mè đay có hai mặt. Khi đeo trên người, ai cũng chỉ nhìn thấy mặt ngoài bóng bẩy và hào nhoáng của nó, nhưng đằng sau mỗi chiếc mè đay đều có một mặt nhám sần sùi mà người ngoài không thể nhìn thấy được. Có lẽ bà muốn giúp tôi bản lĩnh để tránh những cú sốc trước sự thật phũ phàng của cuộc sống. Cho đến lớn, trong lòng tôi lúc nào cũng thầm ước ao được nhìn thấy sự hoàn mỹ không tì vết của tạo hóa. Khi nhìn thấy một cô gái đẹp, tôi mong sao giọng nói của cô ta cũng nhẹ nhàng và cốt cách của cô cũng thanh lịch; Khi nhìn thấy một cánh hoa vừa nở, tôi mong sao nó đẹp vĩnh cửu như thế và đừng bao giờ tàn úa. Nhưng hôm nay, tôi mong mình biết dừng cảm nhìn vào mặt sau của mỗi chiếc mè đay. Tôi thật sự hy vọng một ngày nào đó tôi có thể đến bên chiếc dương cầm sau bức màn trắng kia và nói cho anh ấy biết tiếng đàn của anh đã cùng sống với tôi những ngày tháng đẹp đẽ như thế nào.